

ת"פ 39199/05/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 39199-05-20 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני (עציר)

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע עפ"י הודאתו, במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, בביצוע עבירה של תקיפה סתם - קטין על ידי אחראי, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן ובהתאמה: "**החוק**" / "**חוק העונשין**"), בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין ובעבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.
2. בין הצדדים לא גובשה הסכמה עונשית והם טענו באופן פתוח לעונש.
3. לפי כתב האישום המתוקן, ביום 14.05.20, בשעה 01:00 או בסמוך לכך, בעת שהיה הנאשם בגילופין, נכנס לחדר השינה אותו הוא חולק עם המתלוננת. באותה העת, ישנו בחדר השינה המתלוננת, ביתם הקטינה בת ה- 9 חודשים וביתם הקטינה בת ה- 6 (להלן: "הקטינה").
4. באותן הנסיבות, עת נשכב הנאשם במיטה, התגלע ויכוח בינו ובין המתלוננת על רקע היות הנאשם בגילופין. בעקבות הוויכוח, הקיצה משנתה הקטינה בת ה-6, או אז תקף אותה הנאשם שלא כדין וללא הסכמתה, בכך שדחף אותה.
5. בהמשך ובאותן הנסיבות, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה בכך שתפס בחלקו האחורי של צווארה באמצעות ידיו, תוך שהוא גורם לה לאדמומיות, בהמשך חנק אותה הנאשם בצווארה באמצעות ידיו, והכל כשבתם הפעוטה בת ה- 9 חודשים מוחזקת בידיה של המתלוננת. בהמשך לדברים האמורים, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופה של המתלוננת, בכך שאמר לה "לא אכפת לי להיות בכלא".

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני ב"כ המאשימה:

1. ב"כ המאשימה טען לחומרה הרבה המיוחסת לעבירות אלימות, ככלל, ובפרט בתוך המשפחה ולעניין זה הפנה לפסיקה רלוונטית (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.10.2007); ת"פ (מחוזי חיפה) 5002/06 מדינת ישראל נ' חיים אביטן (פורסם בנבו, 27.03.2006); רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 96).

2. לטענת ב"כ המאשימה בימינו אנו עדים לשיח ציבורי נרחב בקשר עם תופעת האלימות בתוך המשפחה וכנגד נשים בפרט. לדעת המאשימה, על בית המשפט לשים למול עיניו התופעה הנרחבת של אלימות כלפי נשים, אשר כמוה כ"מכת מדינה" וליתן ביטוי לכך עת גזירת העונש, וזאת בין היתר בשל החשיבות הרבה להרתעת הציבור ולהרתעת הנאשם.

3. לעניין מדיניות הענישה, הפנה ב"כ המאשימה את בית המשפט לפסיקה (רע"פ 977/16, שם נקבע מתחם ענישה הנע בין 12 חודשי מאסר בפועל ובין 36 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 21194-06-18, שם נקבע מתחם ענישה הנע בין 12 חודשי מאסר בפועל ובין 24 חודשי מאסר בפועל; ת"פ (שלום כ"ס) 50312-09-19 שם נקבע מתחם ענישה הנע בין 11 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר). נטען, כי אף אם ניתן לאבחן פסיקה זו שהוגשה, הרי מבוארת מדיניות כללית של בתי המשפט כי בעבירות כגון דא, יש לנקוט בענישה מחמירה.

4. סופו של דבר, טענה המאשימה כי בענייננו, יש לקבוע רף ענישה הנע בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר בפועל.

5. נטען, כי הנאשם ביצע העבירות בנסיבות מחמירות ובכלל זה בעודו מצוי בגילופין, או אז דחף את ביתו הקטינה, חנק את המתלוננת באמצעות ידיו, והכל כאשר המתלוננת אוחזת בביתם המשותפת, ביתם הפעוטה בת ה 9 חודשים ואמר דברי איום.

6. לעניין הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, נטען כי אין לפנינו תסקיר שירות המבחן, וכן כי הנאשם לא השכיל לטפל בצריכת האלכוהול, ולכן אין כל נסיבה לקולא שיש לזקוף לזכות הנאשם. כן נטען כי אף שהנאשם נעדר עבר פלילי, הרי שבמקביל להליך שבכותרת הורשע הנאשם, עפ"י הודאתו, במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירת תקיפה סתם כנגד אותה המתלוננת, במועד מוקדם יותר כלפי המתלוננת (ת"פ 51730-08-19).

7. בסיכום טיעוניו, עתר ב"כ המאשימה, כי בית המשפט ישית על הנאשם עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס, פיצוי למתלוננת וחתימה על התחייבות.

טיעוני ב"כ הנאשם:

8. ברישא לטיעוניו טען, ב"כ הנאשם כי אין בטיעון ב"כ המאשימה אודות קיומו של "שיח ציבורי", אלא ניסיון להלך אימים על בית המשפט, שמא יקל עם הנאשם באופן שעלול לעורר ביקורת ציבורית. יוער, כי בשלב זה של הטיעון, ביקש ב"כ המאשימה להצהיר לפרוטוקול, כי כוונתו הייתה רחוקה מזו המיוחסת לו.
9. לגופם של דברים, טען ב"כ הנאשם כי מבלי להקל ראש בעבירות שבוצעו, הרי חומרתן בנסיבות המקרה דנן הינה ברף הנמוך.
10. לעניין מתחם הענישה, טען ב"כ הנאשם כי המתחם נע בין מספר חודשי מאסר ועד לשנת מאסר אחת. בעניין זה הפנה לרע"פ 1884/19, שם קבעה הערכאה הדיונית מתחם ענישה זהה למתחם המבוקש, בעוד שם מדובר היה בעבירות אלימות חמורות הרבה יותר מנסיבות המקרה דנן. כן נטען כי ההליך נדון בערכאת הערעור ב"גלגול שלישי", ע"י בית המשפט העליון אשר לא שינה את המתחם שקבעה הערכאה הדיונית.
11. בקשר עם הפסיקה שהגישה המאשימה, נטען כי שם מדובר היה בנאשמים בעלי עבר פלילי בעבירות אלימות ועבירות איומים סווגו ברף הגבוה, וכי אין להקיש מן הפסיקה על נסיבות המקרה דנן.
12. בנוסף טען ב"כ הנאשם, כי על בית המשפט להתחשב בעובדה שכתב האישום תוקן משמעותית וצומצם, וכן לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו אשר משנמסרה, נמנע הצורך בשמיעת הראיות, בפרט בהעדת הקטינה.
13. לעניין נסיבותיו של הנאשם, צוין כי הנאשם, יליד 1979, נשוי למתלוננת מזה 17 שנה ולהם חמישה ילדים. הנאשם נעדר עבר פלילי (להוציא ההרשעה בתיק המקביל ת"פ 51730-08-19), וכי אין עסקין במסכת אירועים נרחבת המאפיינת את הנאשם, אלא באירועים יחידים נקודתיים.
14. כן הודגש כי הנאשם עצור מיום 14.05.20, וכי הדיון בעניינו נדחה, מעת לעת, בשל משבר הקורונה, מה שגרם לפגיעה בזכויותיו הדיוניות.
15. בסכומו של דבר, עתר הסניגור, כי בית המשפט יסתפק בימי מעצרו של הנאשם, אשר עצור כ - 7 חודשים עד היום.
16. בדברו האחרון, אמר הנאשם "אני מביע צער וסליחה".

דין והכרעה:

קביעת מתחם הענישה

17. בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות אותן ביצע הנאשם יתחשב בית המשפט **בערך החברתי** הנפגע מביצוע העבירות, **במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה** הנהוגה **ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.**

18. ראשית, כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, שומה על בית המשפט לקבוע האם עסקינן ב"אירוע" אחד או במספר "אירועים" נפרדים (ראה סעיף 40ג לחוק העונשין). במקרה דנן, נראה כי אין חולק כי עסקינן באירוע אחד יחיד. גם המאשימה לא טענה אחרת, ובצדק. אף שבמהלך האירוע ביצע הנאשם מספר עבירות, הרי שכולן חלק מאותו אירוע ועל כן יקבע מתחם ענישה אחד עבור שלוש העבירות בהן הורשע.

19. במעשי האלימות הפיזית בה נקט, פגע הנאשם בערכים מוגנים של כבוד האדם, שלמות התא המשפחתי ובזכותם של רעייתו וילדיו לביטחון ושמירה על בריאותם ושלמות גופם, וכן בזכותה של המתלוננת להיות מוגנת מפני אלימות מצד בן זוגה.

20. במעשה האיומים, פגע הנאשם בחירותה של המתלוננת ובשלמות נפשה. עבירת האיומים נועדה לערער תחושת ביטחון, וזאת תוך ציפייה כי המאיום ישנה דרך פעולתו. בכך יש כדי לפגוע באוטונומיית הבחירה החופשית.

21. לא אחת עמד בית המשפט העליון על חומרתם הרבה של עבירות האלימות במשפחה, ועל הצורך להוקיע רעה חולה זו מקרבינו. כך למשל פסקה כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (11.10.2007):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרכזי וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

22. במקום אחר כתב כב' השופט י' עמית כי:

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה".

(ע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (19.04.2012)).

23. על החומרה היתרה שטמונה בעבירות האלימות במשפחה המבוצעות כלפי קטינים, ועל שאט הנפש והסלידה שאלו מעוררים, נכתב ע"י כב' השופט ד' ביניש בפסק דינה ב - ע"פ 4596/98 פלונית נ' מדינת ישראל, נד(1) 145 (2000). עוד בעניין זה ראה ע"פ 5062/10 פרץ נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (11.07.2011); ע"פ 1761/11 מדינת ישראל נ' אמין, (פורסם בנבו) (15.02.2012); ע"פ 4777/11 מדינת ישראל נ' לאסי, (פורסם בנבו) (01.11.2012); רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (20.08.2009); ע"פ 11917/04 נורדיצקי נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (19.05.2005); ע"פ 2157/92 פדידה נגד מדינת ישראל, פ"ד מז(1) 81, 84 (1993).

24. בדומה לעבירות רבות בקודקס הפלילי, ניתן למצוא משרעת רחבה ביותר של עונשים הנגזרים על נאשמים בביצוע עבירות אלימות במשפחה החל מעונשים צופים פני עתיד וכלה בעונשים המגיעים לתקופות מאסר משמעותיות. על דרך הכלל, בתי המשפט נותנים דעתם לשאלה האם נעשה שימוש בנשק חם או קר, האם התקיפה בוצעה בצוותא חדא, תדירות מעשה התקיפה, עוצמתה, תוצאות התקיפה, גילאי הקורבנות, וכן יתר נסיבות ביצוע העבירה. להלן תובאנה מספר דוגמאות, אשר יש בהן בכדי להאיר על המקרה שלפני:

א. ב - רע"פ 1952/13 פלוני נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (24.03.2013), דובר בנאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי, תקיפה סתם של בת זוג ואיומים. כפי שתואר בכתב האישום המתוקן, הנאשם איים על רעייתו שיהרוג אותה, ובאחד האירועים שפך עליה מים קרים והכה אותה בחוזקה. כמו כן, המבקש נהג באלימות כלפי ילדיהם המשותפים. בית משפט השלום השית על הנאשם 6 חודשי עבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי בסך 5,000 ₪. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המדינה על קולת העונש, וגזר על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל. יתר רכיבי הענישה נותרו על כנם. בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון -נדחתה.

ב. ב - ע"פ (מחוזי באר שבע) 51803-05-15 מדינת ישראל נ' פ.ד (20.09.2015), דובר בנאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו במספר עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, מספר עבירות של עמוד 5

תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי ועבירת איומים אחת. בית משפט השלום קבע כי במקרה הנדון **מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין שנת מאסר אחת**. לבסוף, לאור קיומו של הליך שיקומי מוצלח ביטל את הרשעתו והטיל על הנאשם עונשים בדמות צו של"צ וצו מבחן. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה נגד קולת העונש, והרשיע את הנאשם, תוך שציין כי מאחר שהמאשימה לא ביקשה להחמיר בעונשו של הנאשם, יתר רכיבי הענישה יוותרו על כנם.

ג. ב - עפ"ג (מחוזי באר שבע) 6811-04-14 **משה יפתח נגד מדינת ישראל** (14.05.2014), דובר בנאשם, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע על יסוד הודאתו בשתי עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, עבירה אחת של תקיפת קטין ע"י אחראי ושתי עבירות של איומים. בית המשפט קבע כי **מתחם העונש במקרה הנדון נע בין אי הרשעה לבין מאסר**. לבסוף, בית המשפט הטיל על הנאשם את העונש החמור ביותר **בהתאם להגבלת המאשימה את עצמה, והשית על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה והתחייבות**. ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה.

ד. בת"פ (שלום טבריה) 39032-06-15 **מדינת ישראל נגד פלוני**, (פורסם בנבו) (09.09.2015), דובר בנאשם, בעל עבר פלילי, שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של תקיפה סתם של בת זוג, תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי ואיומים. כפי הנטען בכתב האישום, הנאשם איים על רעייתו כי ירצח אותה. במועד אחר, הנאשם תקף את ילדיו הקטינים בסטירות ובדחיפה, תוך כדי איומים על רעייתו וילדיו. במועדים נוספים, נהג הנאשם לאיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה. בית המשפט קבע כי בנסיבות הנדונות, **מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל- 36 חודשי מאסר בפועל**. בסופו של דבר, בית המשפט השית על הנאשם **8 חודשי מאסר בפועל ושני מאסרים מותנים**.

ה. ב - ת"פ 3075/13 (שלום באר שבע) **מדינת ישראל נגד פלוני**, (פורסם בנבו) (19.06.2014), דובר בנאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע לאחר הליך שמיעת ראיות בעבירות של תקיפה סתם של בת זוג, תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי, תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממש ואיומים. בתיק זה נקבע מתחם עונש הולם **הנע בין 6 ל- 14 חודשי מאסר**. לבסוף, בית המשפט מצא להקל בעונשו של הנאשם לאחר שקיבל את טענת האפליה והאכיפה הבררנית אשר טען הנאשם, **והשית על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, הפעיל את שני המאסרים המותנים אשר היו תלויים נגד הנאשם בחופף**.

ו. בת"פ (שלום עכו) 33479-05-12 **מדינת ישראל נ' ג'**, (פורסם בנבו) (09.04.2013), דובר בנאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע על יסוד הודאתו בריבוי עבירות של תקיפה סתם של בת זוג ובריבוי עבירות של תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי. בית המשפט קבע כי במקרה הנדון **מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל**. לבסוף בית המשפט השית על הנאשם עונש של **18 חודשי מאסר בפועל**, והפעיל מאסר מותנה אשר היה תלוי נגד הנאשם, חלק בחופף וחלקו במצטבר, כך שנגזר על הנאשם לרצות מאסר בפועל למשך 30 חודשים. **לצד אלה, השית**

בית המשפט על הנאשם גם שני מאסרים מותנים.

ז. ב - רע"פ 6037/15 **סיימון צדקה נ' מדינת ישראל**, נדון עניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע שתי עבירות איומים ובתקיפת בת זוג. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 5 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס. בקשת רשות ערעור נדחתה.

ח. ב - רע"פ 3463/15 **יורי קוטוב נ' מדינת ישראל**, נדחתה בקשתו של נאשם נעדר עבר פלילי, אשר הורשע בהתאם להודאתו בשלושה אישומים בגין תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, תקיפת בת זוג, והיזק לרכוש. בית משפט השלום קבע כי המתחם לכל אחת מעבירות התקיפה הינו 8-18 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, 2 מאסרים מותנים ופיצוי.

ט. ב - רע"פ 5431/15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, נדון עניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, אשר הורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע 2 עבירות איומים, תקיפת בת זוג והפרת הוראה חוקית. בית משפט השלום קבע מתחם שהינו בין חודש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר, ואולם חרג ממתחם העונש בשל שיקולי שיקום וגזר על הנאשם **מאסר על תנאי**, פיצוי, התחייבות וצו מבחן. בקשת רשות הערעור שהוגשה בגין עצם ההרשעה נדחתה, תוך שבית המשפט העליון ציין כי המגמה הכללית הינה להחמיר בענישתם של מבצעי עבירות אלימות ואיומים בתוך המשפחה.

י. ב - רע"פ 7951/10 **גוני ניב נ' מדינת ישראל**, נדחתה בקשתו של נאשם בעל עבר פלילי, אשר הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים, ונידון ל-10 **חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי והתחייבות.

יא. נדרשתי גם לפסיקה אליה הפנו באי כח הצדדים, ומצאתי כי יש להבחין בין אותם מקרים לבין המקרה דנן, בין של נסיבות ביצוע העבירות ובין של נסיבות שאינן קשורות בביצוען.

25. בתיק זה מצאתי, כי מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים נמצאת **ברף הנמוך - הבינוני**. ראשית, עבירת האלימות כלפי הקטינה הינה ברף הנמוך, וכך גם עבירת האיומים, בשים לב למלל שאינו מתייחס באופן מובהק וישיר לפגיעה בגופה של התלוננת. עם זאת, עבירת התקיפה הגורמת חבלה, הינה ברף חומרה בינוני, הנאשם אחז בעורפה של המתלוננת ולאחר מכן בגרונה, חנק אותה וגרם לה לאדמומיות. כנסיבות לחומרא, יש לראות את העובדה שהנאשם היה בגילופין, את גילה הצעיר של הקטינה אשר כל חטאה היה שניעורה באישון לילה כתוצאה מוויכוח בין הוריה על היות הנאשם בגילופין, וכן את העובדה שתקיפת המתלוננת בוצעה ע"י הנאשם בעת שזו אחזה בביתם התינוקת. ברי, כי אף שהאירוע הסתיים בחבלות שאינן חמורות ובנזקים קלים באופן יחסי, הרי שפוטנציאל הנזק מביצוע המעשים היה רב, הן לפגיעה במתלוננת והן לפגיעה בבנותיהן הקטניות. עם זאת, אין מדובר במסכת של

התרחשויות אלימות או באירוע מתמשך ומתגלגל, אלא באירוע נקודתי, שמתחיל ומסתיים בתוך פרק זמן קצר אשר אינו מעיד על דפוס של כוחנות והיעדר ריסון עצמי מצד הנאשם. עוד יצוין, כי מדובר במעשים בלתי מתוכננים, אלא בכאלו שבוצעו באופן ספונטני, בעידנא דריתחא, וללא שימוש בחפץ או כלי כלשהו.

26. לאחר ששקלתי את הערכים המוגנים שנפגעו ואת מידת הפגיעה בהם, את מדיניות הענישה הנוהגת, את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ונתתי דעתי לעקרון ההלימה, הריני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם **נע בין 8 ל - 18 חודשי מאסר בפועל**.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

27. בכל הנוגע לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, סבורני כי מן הראוי שזה יהיה ברף הנמוך של המתחם אותו קבעתי אם כי לא בתחתיתו. לא מצאתי עילה לחרוג ממתחם הענישה, לקולא או לחומרא.

28. הנאשם יליד 1979, נשוי למתלוננת מזה 17 שנים ולהם 5 ילדים.

29. לזכותו של הנאשם נזקפת העובדה שבחר להודות, ליטול אחריות על מעשיו ולהביע חרטה וצער עליהם. בעשותו כאמור, הביא הנאשם גם לחסכון בזמן שיפוט ובזמנם של העדים, ובפרט חסך בהעדת המתלוננת והקטינה.

30. הנאשם נעדר הרשעות קודמות. עם זאת, במקביל לניהול הליך זה, הורשע עפ"י הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירת תקיפה סתם, כנגד אותה המתלוננת, במועד מוקדם יותר (כ - 10 חודשים קודם לכן). אם כן, אף שאין מדובר במקרה של נאשם שפוגע בזוגתו באופן קבוע ושגרתי, הרי שלא ניתן גם לקבוע כי עסקינן במעידה חד פעמית.

31. בתיק זה לא הוגש תסקיר שירות המבחן, אשר יפרוס את מלוא התמונה הנוגעת למאפייניו של הנאשם, בדגש על אפשרות שילובו בהליך טיפולי כזה או אחר, בפרט לטיפול בבעיות אלימות וצריכת אלכוהול. במצב דברים זה, אין לדבר על רכיב שיקומי שבגיני יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם. נמצא, כי הסיבות אשר עמדו בבסיס מעשיו של הנאשם נותרו ללא מענה טיפולי ומכאן החשש להישנותם בעתיד חרף הצהרת הנאשם אודות צערו על מעשיו, ובשים לב לעובדה שהנאשם והמתלוננת חיים יחד, עם ילדיהם המשותפים, גם כיום. נתון זה מצריך מתן משקל להרתעת היחיד, לצד הצורך להרתעת הרבים בשים לב לנפוצות העבירות בהן הורשע הנאשם.

32. כן, התחשבתי בתקופת מעצרו הממושכת של הנאשם ובעובדה שהדיון בעניינו נדחה למשך פרק זמן

ארוך, בעטיים של משבר הקורונה וההכרזה על מצב חירום.

33. אשר לעתירת המאשימה להטלת רכיבי קנס כספי ופיצוי למתלוננת, מצאתי בנסיבותיו של התיק להימנע מכך. הדברים אמורים, הן נוכח טיב העבירות אשר אינן מונעות מתוך בצע כסף, והן לאור העובדה כי עם שחרורו מהמאסר, ישוב הנאשם לחיק משפחתו, ומכאן שכל רכיב כספי יבוא בהכרח על חשבון כלכלת יתר בני המשפחה, לרבות המתלוננת. לאלה יש להוסיף, את המצב הכלכלי הקשה ממילא, השורר בשוק בעטיו של משבר הקורונה.

סוף דבר:

34. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 11 חודשי מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו 14.05.20.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שלא יעבור על עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. הנאשם יצהיר על התחייבותו להימנע מביצוע כל עבירת אלימות, למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר. סכום ההתחייבות 7,500 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז לוד, בתוך 45 ימים.

ניתן היום, א' טבת תשפ"א, 16 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.